

**Dr. sc. Damir Primorac, redovni profesor**

Vanjski suradnik na Sveučilišnom odjelu za forenzične znanosti Sveučilišta u Splitu te  
Pravnom fakultetu Sveučilišta u Mostaru

## **PRIMJENA EUROPSKOG UHIDBENOG NALOGA U SUDSKOJ PRAKSI**

**Sažetak:** Jedan od temeljnih ciljeva EU bio je osigurati slobodu, sigurnost i pravdu na području država članica EU pa je u tom smislu trebalo uspostaviti kvalitetnu pravosudnu suradnju između tih država, koja bi se temeljila na visokoj razini povjerenja i međusobnom priznavanju sudskih odluka u kaznenim stvarima. Dotadašnji tradicionalni sustav međunarodne pravne pomoći u kaznenim stvarima ukazivao je na mnoge nedostatke poput dugotrajnosti i složenosti postupka izručenja što zasigurno nije moglo doprinijeti ostvarenju zadanih ciljeva. Upravo radi toga Vijeće EU donijelo je Okvirnu odluku 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica kako bi se mogao osigurati slobodan i brz protok pravosudnih odluka u kaznenim stvarima. Implementiranjem Okvirne odluke u nacionalna zakonodavstva država članica EU pojednostavljen je i ubrzan postupak predaje traženih osoba što je zasigurno doprinijelo kvalitetnijoj i odlučnijoj borbi protiv kriminala. Naravno, u samom početku primjene europskog uhidbenog naloga pojavljivali su se i određeni problemi (koji su bili minorni u odnosu na značaj tog pravnog instituta), a koji su se prvenstveno ogledali u postupku njegovog izvršenja. Slijedom toga, u radu će se u najvažnijem segmentu analizirati ovaj oblik pravosudne suradnje, koristeći se pri tome recentnom praksom Suda EU i praksom sudova Republike Hrvatske, kako bi se ukazalo na prednosti primjene europskog uhidbenog naloga u praksi.

**Ključne riječi:** međunarodna kaznenopravna pomoć, izručenje, Okvirna odluka, europski uhidbeni nalog, sudska praksa

### **1. Općenito o međunarodnoj kaznenopravnoj pomoći**

Međunarodna kaznenopravna pravna pomoć kao dio međunarodne suradnje između država u predmetima kaznenih djela nastala je iz praktičnih razloga kako bi se ojačala suradnja unutar država u borbi protiv kriminaliteta s elementima inozemnosti.<sup>1</sup> Dakle, radi se o postupanju u predmetima s međunarodnim elementima u kojima se države

---

<sup>1</sup> Krapac, D: *Međunarodna kaznenopravna pomoć*, Narodne novine, Zagreb, 2006. godina, str. 3.  
te Hržina, D: *Međunarodna pravna pomoć i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – teorijski i praktični aspekti*, Pravosuđna akademija, Zagreb, lipanj 2021. godina, str. 6.



dijelom odriču svog suvereniteta budući da kaznena sudbenost svake države prestaje na granicama njezinog područja. Upravo radi toga države su bile prisiljene ostvariti što kvalitetniju međusobnu suradnju kako bi se suprostavile kriminalu koji ne poznaje granice, te na taj način izazvati osjećaj nesigurnosti kod svih onih počinitelja kaznenih djela koji su smatrali kako bijegom iz jedne u drugu državu mogu izbjeći kaznenu odgovornost. Međunarodna kaznenopravna pomoć predstavlja skup radnji i mjera koje poduzimaju tijela kaznenog postupka jedne države na zahtjev druge države radi omogućavanja kaznenog progona ili izvršenja kaznene sankcije u nekom kaznenom predmetu.<sup>2</sup> Važno je naglasiti kako u pružanju međunarodne pravne pomoći, sukladno načelu *locus regit actum*, zamoljena država postupa prema pravu svoje države, ne pravu države moliteljice, što bi značilo da se valjanost odnosno zakonitost poduzete radnje prosuđuje po pravu zamoljene države, a ne države moliteljice.<sup>3</sup>

Međunarodna kaznenopravna pomoć uređena je zakonima (unutarnji izvor prava) i međunarodnim ugovorima (međunarodni izvor prava), s time da međunarodni ugovori, koji su sklopljeni i potvrđeni u skladu s pravnim propisima jedne države, čine dio pravnog poretka te države i po pravnoj snazi su iznad zakona. Najvažniji unutarnji izvor prava unutra jedne države je zakon koji uređuje međunarodnu pravnu pomoć (npr. u Bosni i Hercegovini je to Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima – u daljnjem tekstu: ZMPPKS)<sup>4</sup>, dok su najvažniji međunarodni izvori prava međunarodni ugovori (dvostrani ili mnogostrani ugovori).<sup>5</sup> Dvostrani međunarodni ugovor je onaj ugovor koji je jedna država zaključila s nekim drugim međunarodnim subjektom, dok je mnogostrani međunarodni ugovor onaj ugovor koji jedna država zaključila s dva ili više međunarodnih subjekata. Primjer dvostranog ugovora je npr. Ugovor između Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske o izručenju (dalje u tekstu: Ugovor između BiH i RH o izručenju), dok je primjer mnogostranog međunarodnog ugovora Europska konvencija o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima.<sup>6</sup>

Međunarodna pravosudna suradnja u kaznenim stvarima naročito dolazi do izražaja u slučaju počinjenja kaznenog djela i bijega počinitelja na teritorij druge države, u kojoj situaciji, kao što je već ranije istaknuto, kaznena sudbenost države na čijem

---

<sup>2</sup> Krapac, D: *Međunarodna kaznenopravna pomoć*, op. cit., str. 3.

<sup>3</sup> *Pravni leksikon*, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, Zagreb, 2007. godina, str. 675: *Locus regit actum* je pravilo prema kojem je za poduzimanje neke pravnog akta, uključujući i postupovne radnje, mjerodavno pravo države na području koje se poduzima.

<sup>4</sup> *Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima* (Službeni glasnik BiH br. 53/2009 i 58/2013)

<sup>5</sup> *Ugovor između BiH i RH o izručenju* potpisan je 28. studenoga 2012 godine, dok je stupio na snagu 06. ožujka 2014. godine (Službenik glasnik BiH br. 22/12). Navedeni Ugovor počeo se privremeno primjenjivati od trenutka potpisivanja, dakle od 28. studenoga 2012. godine.

<sup>6</sup> *Europska konvencija o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima donesena u Strasbourgu* 20. travnja 1959. godine (stupila na snagu u BiH 24. srpnja 2005. godine, a objavljena u Službenom glasniku BiH – Međunarodni ugovori br. 04/2005).

području je počinjeno kazneno djelo prestaje na granicama te države. U tom slučaju, država na čijem području je počinjeno kazneno djelo ima jedino mogućnost obratiti se zamolbenim putem drugoj državi za međunarodnu pravnu pomoć u cilju provođenja ili pribavljanja nekog dokaza, ustupanja kaznenog progona, preuzimanja izvršenja kaznene presude, izručenja i dr.<sup>7</sup>

U daljnjem dijelu rada autor će prikazati dva oblika međunarodne pravosudne suradnje u kaznenim stvarima. Prvi je izručenje, kao tradicionalni oblik međunarodne kaznenopravne pomoći, a drugi europski uhiđbeni nalog (dalje u tekstu: EUN), koji je u odnosima između država članica Europske unije (dalje u tekstu: EU) zamijenio pravni instrument izručenja. S obzirom da je EUN, kao oblik pravosudne suradnje između država članica EU, donio značajne promjene, nakon kraćeg uvodnog dijela koji se odnosi na izručenje, obradit će se EUN, te će se u tom dijelu biti će zanimljivo vidjeti pojedinu praksu Suda Europske unije (dalje u tekstu: Sud EU), kao i praksu sudova RH.

## **2. Izručenje (ekstradicija) prije europskog uhiđbenog naloga**

Izručenje predstavlja jedan od oblika međunarodne kaznenopravne pomoći kojemu je cilj dovođenje određene osobe iz jedne države u drugu državu radi kaznenog progona ili izvršenja kaznene sankcije. Postupak izručenja temelji se na Europskoj konvenciji o izručenju iz 1957. godine.<sup>8</sup> Riječ je o pravnom institutu na koji se primjenjuju odredbe unutarnjeg prava jedne države i međunarodnog prava (npr. ZMPPKS i Europska konvencije o izručenju) te koji uređuje složena pitanja između države moliteljice i zamoljene države. Upravo radi te složenosti i mnogih otvorenih pitanja koja se mogu pojaviti između dviju država, postupak izručenja se još naziva i “velika” međunarodna kaznenopravna pomoć.<sup>9</sup> Za razliku od “velike” međunarodne kaznenopravne pomoći, kod “male” međunarodne kaznenopravne pomoći postupak je puno jednostavniji, a ona se odnosi na dostavu sudskih pismena u drugu državu, ispitivanje okrivljenika, ispitivanje svjedoka i sl.<sup>10</sup>

Razvitku ovog pravnog instituta zasigurno je doprinio porast kaznenih djela s pojavom međunarodnog kriminaliteta uslijed čega je bilo nužno ostvariti što kvalitetniju suradnju s drugim državama, a što je zapravo rezultiralo zaključenju velikog broja

---

<sup>7</sup> Vidjeti čl. 8. ZMPPKS.

<sup>8</sup> *Europska konvencija o izručenju* donesena je u Parizu 13. prosinca 1957. godine (objavljena u Službenom glasniku BiH - Međunarodni ugovori br. 04/2005). *Dodatni protokol uz Europsku konvenciju o izručenju* donesen je u Strasbourgu 15. listopada 1975. godine (objavljen je u Službenom glasniku BiH – Međunarodni ugovori br. 04/2005). *Drugi dodatni protokol uz Europsku konvenciju o izručenju* donesen je u Strasbourgu 17. ožujka 1978. godine (objavljen je u Službenom glasniku BiH – Međunarodni ugovori br. 04/2005) – u daljnjem tekstu: *Europska konvencija o izručenju*.

<sup>9</sup> *Pravni leksikon*, op. cit., str. 712-713.

<sup>10</sup> O oblicima međunarodne kaznenopravne pomoći vidi kod: Sladoje, N: *Praktikum za pružanje međunarodne pravne pomoći u kaznenim stvarima*, JP NIO, Službeni list BiH, Sarajevo, 2012. godina, str. 31-32 te Krapac, D: *Međunarodna kaznenopravna pomoć*, op. cit. str. 94-130.

dvostranih međunarodnih ugovora između država koji uređuju postupak izručenja.<sup>11</sup> Kvalitetnom suradnjom između država izražava se politička volja te njihova odlučnost da se suprostave različitim oblicima protupravnih ponašanja koja ugrožavaju međunarodnu sigurnost. Drugim riječima, bijeg u drugu državu odnosno prelazak granice ne bi trebao biti zapreka da se počinitelju sudi u onoj državi u kojoj je počinio kazneno djelo.

Međutim, koliko god se radi o važnom pravnom institutu, uz pravo izručenja uvijek se veže i pitanje (ne)izručenja vlastitih državljana, što u konačnici predstavlja problem da se izručenje provede do kraja te da se počinitelju sudi na području države gdje je počinjeno kazneno djelo. Uostalom, i čl. 6. Europske konvencije o izručenju propisano je kako ugovorne strane imaju pravo odbiti izručiti vlastite državljane. Razlozi koji se ističu kao opravdanje da države mogu odbiti izručenje vlastitih državljana datiraju još iz povijesti, a oni se uglavnom pravdaju činjenicom da svaka država ima pravo i dužnost zaštititi svoje državljane od primjene stranog kaznenog zakonodavstva (npr. zbog nepoznavanja jezika i prava druge države, problema s resocijalizacijom u drugoj državi prilikom izdržavanja kazne i dr.).<sup>12</sup> Dakle, takvim se opravdanjima, unatoč zaključenju brojnih međunarodnih ugovora, pokazuje nepovjerenje prema drugoj državi te iskazuje otvorena sumnja u pravičnost postupka pred pravosudnim tijelima druge države.<sup>13</sup> Upravo pod izlikom tih razloga, izručenje vlastitih državljana postala je tzv. “apsolutna” smetnja za njihovo izručenje, tako da se mogu izručiti samo strani državljanini ili osobe bez državljanstva, dok je izričito zabranjeno izručenje vlastitih državljana.<sup>14</sup> No, s druge strane opravdano se postavilo pitanje ako je nepovjerenje u pravosudni sustav druge države bio glavni temelj kod propisivanja odredbi o zabrani izručenja vlastitih državljana, kako onda tog nepovjerenja nema kod izručenja drugih državljana. Logički se zaključuje kako je pitanje povjerenja odnosno nepovjerenja jednako za sve, a ne samo za vlastite državljane<sup>15</sup>. Uz sve to, postupci izručenja su se pokazali kao dosta složeni i spori, a njihova učinkovitost nije bila onakva kako se to očekivalo, što je bio i razlog da se u državama članicama EU pristupi nekom drugom i kvalitetnijem rješenju.

### 3. Europski uhidbeni nalog

---

<sup>11</sup> Hržina, D; Rošić, M; Stipišić, LJ: *Postupci izručenja u Republici Hrvatskoj – praktični aspekti*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2012, Zagreb, str. 843-844.

<sup>12</sup> Primorac, D; Buhovac, M; Pilić, M: *Teorijski i praktični aspekti pravosudne suradnje Hrvatske i Bosne i Hercegovine u postupcima izručenja vlastitih državljana*, Godišnjak Akademije pravnih znanosti Hrvatske, br. 1., Zagreb, 2020. godina, str.16-18.

<sup>13</sup> Krapac, D: *Novi Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima: načela i postupci*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2005, Zagreb, str. 652-653.

<sup>14</sup> Primjer kvalitetne pravosudne suradnje je *Ugovor između BiH i RH o izručenju*, a najveći iskorak napravljan je u mogućnosti izručenja vlastitih državljana za određena kaznena djela. O tome kod: Primorac, D; Buhovac, M; Pilić, M: *op. cit.*, str. 24-26.

<sup>15</sup> Primorac, D; Buhovac, M; Pilić, M: *op. cit.*, str. 17.

Kao što je već ranije naglašeno, tradicionalni postupak izručenja pokazao je značajne nedostatke, a među njima su se naročito isticali složenost, dugotrajnost i neučinkovitost tih postupaka.<sup>16</sup> Upravo radi toga se na razini država članica EU duže vremena razmišljalo kako bi postupak izručenja trebalo zamijeniti nekim novim sustavom koji bi trebao biti brži, jednostavniji i suvremeniji. Na tom putu, bilo je potrebno napraviti konkretan iskorak, koji bi se zasnivao na visokoj razini povjerenja između država članica EU te uvažavanju načela međusobnog priznavanja sudskih odluka u kaznenim predmetima.<sup>17</sup> Trebalo je dakle stvoriti brzu i učinkovitu pravosudnu suradnju u državama članicama EU, suzbiti i spriječiti kriminalna ponašanja, podići veću razinu zaštite ljudskih prava te na kraju osigurati slobodu, pravdu i sigurnost na području EU.<sup>18</sup> Rezultat toga je donošenje Okvirne odluke Vijeće EU 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (dalje u tekstu: Okvirna odluka 2002/584).<sup>19</sup> Prema tome, donošenjem Okvirene odluke 2002/584, izručenje, kao najstariji međunarodni oblik kaznenopravne pomoći, zamijenjen je EUN.<sup>20</sup> Ta Okvirna Odluka kasnije je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća EU 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. godine o izmjeni okvirnih odluka 2002/584/PUP, 2005/2014/PUP, 2006/883/PUP, 2008/909/PUP i 2008/947/PUP radi jačanja postupovnih prava osoba i poticanja primjene načela uzajamnog priznavanja odluka donesenih na suđenju u odsutnosti dotične osobe (dalje u tekstu: Okvirna odluka 2009/299).<sup>21</sup>

---

<sup>16</sup> Primorac, D: *Europski uhidbeni nalog – teorija i praksa*, 1. izdanje, Alfa, Zagreb, 2018. godina, str. 12-13, 19.

<sup>17</sup> Đurđević, Z: *Europski sud pravde i legitimitet europskog uhidbenog naloga*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2007, Zagreb, str. 1021-1024.

<sup>18</sup> Turudić, I; Pavelin-Borzić, T; Bujas, I: *Europski uhidbeni nalog s primjerima iz sudske prakse*, Novi informator, Zagreb, 2014. godina, str. 14. Vidjeti o tome kod: Čule, J; Hržina, D: *Primjena Europskog uhidbenog naloga u Republici Hrvatskoj – očekivanja i stvarnost*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2, Zagreb, 2013. godina, str. 717. gdje autori naglašavaju "...Stoga više ne postoje odnosi između suverenih država, već samo odnosi između pravosudnih tijela država članica zasnovani na uzajamnom povjerenju...".

<sup>19</sup> *Okvirna Odluka Vijeća Europske unije od 13. lipnja 2002. godine o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica 2002/584/PUP* (Službeni list Europske unije SL L 190 od 18. srpnja 2002. godine).

<sup>20</sup> O nedostacima i kritikama EUN vidjeti: Blackstock, J: *The European Arrest Warrant – Briefing and Suggested Amendments*, New Journal of European Criminal Law, First Published March 1, 2010, str. 16-30.

<sup>21</sup> *Okvirna odluka Vijeća EU 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. godine o izmjeni okvirnih odluka 2002/584/PUP, 2005/2014/PUP, 2006/883/PUP, 2008/909/PUP i 2008/947/PUP radi jačanja postupovnih prava osoba i poticanja primjene načela uzajamnog priznavanja odluka donesenih na suđenju u odsutnosti dotične osobe* (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/HTML/?uri=CELEX:32009F0299&qid=1720419774427>). Više o Okvirnoj odluci 2002/584 vidjeti: kod Klimek, L: *European Arrest Warrant*, Springer International Publishing, Cham, 2015. godina, str. 31-49 te Plachta, M; Van Ballegooij, W: *The Framework Decision on the European Arrest Warrant and Surrender Procedures Between Member States of the European Union*, in: *Handbook on the European Arrest Warrant*, T.M.C. Asser Press, Den Haag, 2005. godina, str. 13-39.

Najvažnije odredbe Okvirne odluke 2002/584, za razliku od ranijeg tradicionalnog oblika izručenja, odnose se na pet bitnih novosti:<sup>22</sup>

- izravna komunikacija između pravosudnih tijela država članica EU u postupku izdavanja i izvršenja EUN (na ovaj način se postiže brža i pouzdanija komunikacija),
- odluka o predaji donosi isključivo sudbena vlast (dakle, uz isključenje bilo kakvog oblika uplitanja izvršne vlasti. U postupku izručenja u prvom stadiju postupka odlučivala je sudbena vlast, dok je u drugom stadiju odluku o tome hoće li određena osoba biti izručena ili ne donosila izvršna vlast – npr. ministar pravosuđa),
- isključenje provjere dvostruke kažnjivosti za 32 taksativno navedena kaznena djela (to znači da država izvršenja prilikom odlučivanja o EUN ne smije provjeravati tzv. dvostruku kažnjivost za 32 taksativno navedena kaznena djela iz Okvirne odluke 2002/584,<sup>23</sup> jer se prednost daje državi izdavanja EUN, a ne izvršavanja EUN),
- omogućavanje predaje vlastitih državljana (na ovaj se način osigurava jednakost svih građana EU na području cijele EU, sukladno načelu uzajamnog povjerenja, što nije bio slučaj kod izručenja),
- kraće rokove za donošenje odluke o izvršenju EUN i predaje tražene osobe (ovo je doprinijelo ne samo ubrzanju postupka već i boljem međusobnom povjerenju država članica EU u njihove kaznene sustave).

Pri tome je važno naglasiti kako se Okvirna odluka 2002/584, odnosno njezino implementiranje u nacionalne propise, odnosi samo na države članice EU, dok se između država članica EU i onih država koje to nisu (tzv. treće države) primjenjuju njihovi propisi koji se odnose na međunarodnu pravnu pomoć u kaznenim stvarima te međunarodni ugovori.

Definicija EUN je određena čl. 1. st. 1. Okvirne odluke 2002/584, prema kojoj je EUN sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode. Sve države članice EU imale su obvezu implementirati Okvirnu odluku 2002/584 u njihova nacionalna zakonodavstva,<sup>24</sup> ali su se tu, već u samom

---

<sup>22</sup> Krapac, D: *Okvirna Odluka Vijeća (Europske unije) od 13. VI. 2002. godine o europskom uhiđenom nalogu (EUN) i postupcima predaje između država članica (2002/584/PUP)*, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Zagrebu, No. 5-6, Zagreb, 2014. godina, str. 984-986 te Primorac, D: *Europski uhiđbeni nalog – teorija i praksa*, *op. cit.*, str. 20-22.

<sup>23</sup> Čl. 2. st. 2. *Okvirne odluke 2002/584*.

<sup>24</sup> Primorac, D: *Europski uhiđbeni nalog i privremena odgoda predaje traženih osoba zbog postojanja ozbiljnih humanitarnih razloga – aktualni primjeri iz sudske prakse*, Zbornik radova Veleučilišta u Šibeniku, Vol. 17 (1-2), Šibenik, 2023. godina, str. 41.

početku, ukazali određeni problemi kod brojnih država.<sup>25</sup> Naime, implementiranje Okvirne odluke 2002/584 zahtijevalo je i izmjenu ustavnih odredbi o zabrani neizručenja vlastitih državljana, što je ujedno značilo i prekid s dotadašnom tradicijom neizručenja vlastitih državljana. U tom smislu je i RH dana 16. lipnja 2010. godine izmijenila Ustav RH na način da je u čl. 9. st. 2. Ustava RH propisano: Državljanin RH ne može biti progнан iz RH niti mu se može oduzeti Hrvatsko državljanstvo, a ne može biti ni izručen drugoj državi, osim kada se mora izvršiti odluka o izručenju ili predaji donesena u skladu s međunarodnim ugovorom ili pravnom stečevinom EU.<sup>26</sup>

Nadalje, pojedine države, a među njima RH, pokušale su ograničiti primjenu EUN, prvenstveno zbog osjetljivosti izručenja vlastitih državljana, te je u tom smislu RH tri dana prije pristupanja EU odnosno 28. lipnja 2013. godine (RH je pristupila EU dana 01. srpnja 2013. godine) izmijenila Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama EU (dalje u tekstu: ZPSKSDC EU),<sup>27</sup> koji je stupio na snagu ulasko RH u EU, i to u dijelu koji se odnosi na Primjenu EUN na način da će se EUN izvršiti samo u odnosu na kaznena djela počinjenja nakon 07. kolovoza 2002. godine.<sup>28</sup> Naravno da je to bilo izigravanje zakonodavstva EU, pa tako i Okvirne odluke 2002/584, budući da je mogućnost vremenskog ograničenja primjene EU bila dostupna u vrijeme donošenja Okvirne odluke 2002/584, odnosno 2002. godine. Naime, prema čl. 32. Okvirne odluke 2002/584, država članice mogle su u vrijeme donošenja Okvirene odluke 2002/584 sastaviti izjavu i objaviti je u Službenom listu EU, a u toj izjavi je trebalo biti navedeno kako se EUN neće primjenjivati retroaktivno za kaznena djela počinjena prije određenog datuma (taj datum, prema Okvirnoj odluci 2002/584, ne može biti kasniji od 07. kolovoza 2002. godine). Navedenu mogućnost iskoristile su samo tri države (Austrija, Francuska i Italija), dok je RH imala tu mogućnost tražiti tijekom pristupnih pregovora, ali to nije napravila, pa stoga nije mogla niti u tom dijelu mijenjati ZPSKSD EU.<sup>29</sup>

Zbog takvih neutemeljenih izmjena reagirala je i Europska komisija prema RH te joj je jasno dala do znanja da one predstavljaju ozbiljno kršenje zakonodavstva EU, uslijed čega je RH pristupila izmjenama i dopunama ZPSKSDC EU te je izbrisala odredbu koja je propisivala vremensko ograničenje primjene EUN u RH odnosno da RH ne bi morala

---

<sup>25</sup> O implementiranju Okvirne odluke vidjeti kod: Horvat, L: *Implementacija Okvirne odluke (2002/584/PUP) o europskom uhiđenom nalogu s posebnim osvrtom na zastaru*, Hrvatska pravna revija, br. 18 (5), Zagreb, 2018. godina, str. 1-12 te Filipović, H: *Implementacija europskog uhiđenog naloga u pravni poredak Republike Hrvatske*, Policijska i sigurnost, br. 1., Zagreb, 2012. godina, str. 188-192.

<sup>26</sup> *Ustav RH* (Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010, 5/2014).

<sup>27</sup> *Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama EU* (Narodne novine br. 91/10, 81/13, 124/13, 26/15, 102/17, 68/18, 70/19, 141/20 i 18/24).

<sup>28</sup> Čl. 132.a st. 3. *Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama EU*.

<sup>29</sup> Pavelin-Borzić, T; Turudić, I; Bujas, I: *Utjecaj Okvirne odluke o europskom uhiđenom nalogu na ustavne poretk država članica EU*, Informator, br. 6285, Zagreb, 2014. godina, str. 3-4. O tome također vidjeti: [Memo Europske komisije br. 13/793 od 18. rujna 2013. godine: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/hr/MEMO\\_13\\_793](https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/hr/MEMO_13_793)

izručiti ostalim državama članicama EU vlastite državljane optužene ili osuđene za kaznena djela počinjena prije 07. kolovoza 2002. godine.<sup>30</sup> Dakle, ta promjena je sada omogućila da se EUN u RH može izvršiti za sva kaznena djela za koja je to dopušteno, neovisno o vremenu njihova počinjenja. Iz toga je razvidno kako su navedene izmjene trajale svega šest mjeseci i u konačnici su nanijele veću štetu nego korist RH, a što je sve bilo bilo bespotrebno. S druge strane ovaj primjer može poslužiti drugim državama koje su na putu započinjanja pregovora o pristupanju EU ili trenutno pregovaraju, da iskoriste sve ono što im omogućava zakonodavstvo EU, a što kasnije zbog proteka roka neće moći napraviti.

Unatoč određenim početnim problemima, Okvirna odluka 2002/584 je državama članicama EU omogućila učinkoviti instrument kako bi se osiguralo da počinitelji kaznenih djela više nemaju mogućnost (kao što je to bilo ranije) da prelaskom državne

---

<sup>30</sup> Čl. 1. ZPSKSD EU (Narodne novine br. 124/13) kojim je propisano da se briše raniji čl. 132.a st. 3. ZPSKSD EU (Narodne novine br. 91/10 i 81/13). Izmjena tog Zakona (pa tako i brisanje te odredbe) stupa na snagu od 01. siječnja 2014. godine. Vidjeti o tome i *Prijedlog Zakona o izmjeni Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama EU s konačnim prijedloga zakona* (rujna 2013. godine), u kojemu je Vlada RH, kao predlagatelj tih izmjena, navela sljedeće: „...Na Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije radilo se temeljem službenog prijevoda Okvirne odluke Vijeća broj 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. godine, za koji treba napomenuti kako je bio pregledan od strane pravnika lingvista Vijeća EU i koji se kao takav smatra verificiranim i finalnim (objavljen u posebnoj izdanju Službenog lista EU od 29. listopada 2012. godine). Prema službenom prijevodu nije bilo zapreke za uvođenje vremenskog ograničenja primjene europskog uhidbenog naloga obzirom da se u istom pogrešno navodi da „svaka država članica može, nakon što Vijeće usvoji ovu Okvirnu odluku“, priložiti izjavu kojom vremenski ograničava primjenu europskog uhidbenog naloga. Ta je pogreška ispravljena 20. kolovoza 2013. godine, kad je u Službenom listu EU objavljen ispravak prijevoda prema kojem gore citirana odredba glasi: „svaka država članica može, prilikom usvajanja ove Okvirne odluke od strane Vijeća, priložiti izjavu“ kojom vremenski ograničava primjenu europskog uhidbenog naloga. Dakle, pri usklađivanju s člankom 32. Okvirne odluke, RH bila je mišljenja da se prijelazne odredbe iz navedenog članka mogu primijeniti na Republiku Hrvatsku, posebice zato jer su vremensko ograničenje primjene europskog uhidbenog naloga u svoja zakonodavstva implementirale i neke druge države članice Europske unije. Međutim, tijekom tehničkih konzultacija s Europskom komisijom pojašnjeno je da je mogućnost davanje izjave o vremenskom ograničenju primjene europskog uhidbenog naloga postojala isključivo prilikom usvajanja Okvirne odluke od strane Vijeća. Također, Europska komisija je navela kako je RH tijekom pristupnih pregovora mogla tražiti vremensko ograničenje razdoblja primjene europskog uhidbenog naloga, odnosno derogaciju, što nije učinjeno (<https://www.sabor.hr/hr/prijedlog-zakona-o-izmjeni-zakona-o-pravosudnoj-suradnji-u-kaznenim-stvarima-s-drzavama-clanicama>).

granice izbjegnu kazneni progon odnosno izvršenje kaznene sankcije.<sup>31</sup> Naime, vrlo brzo se pokazalo kako je EUN, zahvaljujući boljoj pravosudnoj suradnji između država članica EU, postao koristan i neophodan mehanizam bez kojega je bilo teško očuvati slobodu, sigurnost i pravdu na područja EU.<sup>32</sup> Međutim, bez obzira na veću učinkovitost EUN i kvalitetniju pravosudnu suradnju, i dalje treba raditi na jačanju razine povjerenja između država članica EU te uvažavanju načela međusobnog priznavanja sudskih odluka kako bi se nastojali otkolniti nedostaci koji i dalje egzistiraju u postupku primjene EUN kao što su npr. određene nedosljednosti pri primjeni razloga za odbijanje izvršenja EUN, poboljšanje zatvorskih uvjeta, neovisnost pravosuđa, provedba postupovnih jamstava i dr.<sup>33</sup> U svakom slučaju, za razliku od dugotrajnosti ranijeg postupka izručenja, prema statističkim podacima nadležnih tijela EU, EUN je znatno ubrzao postupak predaje traženih osoba, što je vidljivo iz sljedećih pokazatelja:<sup>34</sup>

- 2018. godine tražene osobe u prosjeku su predane:

- uz pristanak – u roku od 16,4 dana
- bez pristanka – u roku od 45 dana.

- 2019. godine tražene osobe u prosjeku su predane:

- uz pristanak – u roku od 16,7 dana
- bez pristanka – u roku od 55,75 dana.

- 2020. godine tražene osobe u prosjeku su predane:

- uz pristanak – u roku od 21,25 dana
- bez pristanka – u roku od 72,45 dana.

- 2021. godine tražene osobe u prosjeku su predane:

- uz pristanak – u roku od 20,14 dana
- bez pristanka – u roku od 53,72 dana.

---

<sup>31</sup> Izvješće Komisije Europskom parlamentu i Vijeću o provedbi Okvirne odluke Vijeća od 13. lipnja 2002. godine o EUN i postupcima predaje između država članica br. COM (2020) 270 final, Bruxelles, 2. srpnja 2020. godine (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020DC0270>).

<sup>32</sup> Vidjeti Rezoluciju Europskog parlamenta od 20. siječnja 2021. godine o provedbi EUN o provedbi EUN i postupka predaje između država članica (2019/2207 (INI)) - [https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0006\\_HR.html](https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0006_HR.html)

<sup>33</sup> Ibid, str. 7 i 8.

<sup>34</sup> Statistički podaci o uporabi EUN i brzini predaje dostupni su na: [https://e-justice.europa.eu/90/HR/european\\_arrest\\_warrant](https://e-justice.europa.eu/90/HR/european_arrest_warrant)

- 2022. godine tražene osobe u prosjeku su predane:

- uz pristanak – u roku od 20,48 dana
- bez pristanka – u roku od 57,29 dana.

#### **4. Europski uhiđbeni nalog s posebnim osvrtom na sudsku praksu – ovlaštena tijela za izdavanje EUN te dvostruka kažnjivost**

##### **4.1. Ovlaštene tijela za izdavanje EUN**

Prema čl. 6. st. 1. Okvirne odluke 2002/584 pravosudno tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog jest pravosudno tijelo države članice koja izdaje EUN, nadležno za izdavanje EUN u skladu s pravom te države.<sup>35</sup> Iz ove zakonske odredbe razvidno je kako se pojam pravosudnog tijela ne odnosi samo na sudove već i na državne odvjetnike kojima je primarni cilj kazneni progon počinitelja kaznenih djela za koja se kazneni postupak pokreće po službenoj dužnosti. Prema Izvješću Europske komisije Europskom parlamentu i Vijeću EU iz 2020. godine o provedbi Okvirne odluke 2002/584 u polovini država članica EU sudovi ili suci su jedini nadležni za izdavanje EUN, dok u nekoliko država članica EU nadležnost za izdavanje EUN imaju i sudovi i državna odvjetništva.<sup>36</sup> Mali je broj država članica EU odredilo neko jedinstveno tijelo za izdavanje EUN (npr. državno odvjetništvo).

Isto tako, u jednoj državi članici EU (Austrija) propisano je kako EUN koji je izdalo državno odvjetništvo, prije njegovog slanja, mora potvrditi sud. U tom smislu je i Sud EU u presudi br. C-489/19 PPU od 09. listopada 2019. godine, povodom zahtjeva za prethodnu odluku<sup>37</sup> koji je uputio Visoki zemaljski sud u Berlinu te temeljem EUN koji taj sud treba izvršiti u sklopu EUN koji je izdalo Državno odvjetništvo u Beču protiv NJ, presudio kako pojam EUN treba tumačiti na način da su njime obuhvaćeni EUN koje su izdala državna odvjetništva države članice, neovisno o tome što su ona u okviru tog izdavanja izložena riziku izravne ili neizravne podređenosti pojedinačnim nalogima ili naputcima izvršne vlasti, poput ministra pravosuđa, ako te EUN, kako bi ih državna odvjetništva mogla poslati, nužno mora potvrditi sud koji, s obzirom na to da ima pristup čitavom spisu kaznenog postupka u kojemu se nalaze i eventualni pojedinačni nalozi i

<sup>35</sup> O izdavanju EUN vidjeti u: *Priručnik o izdavanju i izvršavanju europskog uhiđbenog naloga*, Europska komisija, C(2017) 6389 Final, Bruxelles, 28. rujna 2017. godina, str. 15-17, [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006\(02\)&from=GA](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=GA)

<sup>36</sup> *Izvješće Komisije Europskom parlamentu i Vijeću o provedbi Okvirne odluke Vijeća od 13. lipnja 2002. godine o EUN i postupcima predaje između država članica br. COM (2020) 270 final*, Bruxelles, 2. srpnja 2020. godine (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020DC0270>).

<sup>37</sup> *Ibid.*, str. 3: Zbog tumačenja Okvirne odluke 2002/584 došlo je do sve većeg broja zahtjeva za prethodnu odluku upućenih Sudu EU. Stoga se broj upućivanja na prethodne odluke u vezi s Okvirnom odlukom 2002/584 naglo povećao, s ukupno 12 u 2014. godini na više od 50 do sredine 2020. godine.

naputci izvršne vlasti, provodi neovisan i objektivan nadzor ispunjenosti pretpostavki za izdavanje i proporcionalnosti tih EUN donošenjem autonomne odluke kojom se tim nalogima daje njihov konačan oblik.<sup>38</sup>

U tom predmetu Sud EU je utvrdio kako su austrijska državna odvjetništva izravno podređena višim državni odvjetništvima i njihovim naputcima, kao i saveznom ministru pravosuđa, pa je stoga zaključeno kako je kod postojanja takvih okolnosti austrijsko državno odvjetništvo izloženo riziku podređenosti vanjskim naputcima, osobito onima izvršene vlasti. No, prema austrijskom pravu, da bi EUN koji je izdalo državno odvjetništvo mogao proizvoditi pravne učinke, EUN mora potvrditi sud prije prije njegovog slanja. U suprotnome, bez potvrde suda, EUN ne bi proizvodio pravne učinke. Pri tome je važno naglasiti kako sud, koji je nadležan za potvrđivanje EUN, nije vezan rezultatima istrage koju provodi državno odvjetništvo i ne smije se samo ograničiti na njihove navode i razloge za EUN, već može u bilo kojem trenutku naložiti provođenje dopunskih istražnih radnji ili ih sam provesti. Slijedom toga, jasno je kako je procedura izdavanja EUN u Austriji, u cijelosti podvrgnuta objektivnom i neovisnom sudskom nadzoru, te da tako izdani EUN mogu proizvoditi pravne učinke.

Međutim, u pojedinim državama članicama EU, EUN su izdavali tijela izvršne vlasti – policija i ministarstvo pravosuđa, što je u suprotnosti s Okvirnom odlukom 2002/584, pa je stoga Sud EU u tim predmetima zauzeo izričiti stav kako tijela izvršne vlasti ne mogu izdavati EUN.<sup>39</sup>

Tako, u presudi Suda EU br. C-452/16 PPU od 10. studenoga 2016. godine, a povodom zahtjeva za prethodnu odluku koji je uputio nizozemski sud Rechtbank Amsterdam koji se odnosi na izvršenje EUN izdanog protiv Krzyszofa Mareka Poltoraka, radi izvršenja kazne zatvora, Sud EU je presudio kako je pojam „pravosudno tijelo”, u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, koja je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299, autonomni pojam prava EU i taj članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da policijska služba, kao što je Rikspolisstyrelsen (Glavna uprava nacionalne

---

<sup>38</sup> U presudi Suda EU br. C-566/19 PPU od 12. prosinca 2019. godine (spojen predmet s C-626/19 PPU), a povodom zahtjeva za prethodnu odluku koji se odnosi na izvršenje EUN izdanih protiv JR I YC, navedeno je: Članak 6. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584, koja je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/, valja tumačiti na način da su pojmom „pravosudno tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog”, u smislu te odredbe, obuhvaćeni državni odvjetnici države članice, koji su zaduženi za kazneni progon, a nalaze se pod vodstvom i nadzorom hijerarhijski nadređenih osoba, ako na temelju svojeg položaja uživaju jamstvo neovisnosti, osobito u odnosu na izvršnu vlast, u okviru izdavanja europskog uhiđbenog naloga. Okvirnu odluku 2002/584, koja je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299, valja tumačiti na način da su zahtjevi koji se odnose na djelotvornu sudsku zaštitu na koju osoba protiv koje je radi kaznenog progona izdan europski uhiđbeni nalog ima pravo, ispunjeni ako je, u skladu s pravom države članice izdavanja, u toj državi predviđen sudski nadzor pretpostavki za izdavanje takvog naloga i, osobito, njegove proporcionalnosti.

<sup>39</sup> Primorac, D: *Europski uhiđbeni nalog – teorija i praksa*, op. cit., str. 43.

policije, Švedska), nije obuhvaćena pojmom „pravosudno tijelo koje izdaje EUN” u smislu tog članka 6. stavka 1., tako da se EUN koji je ona izdala radi izvršenja presude kojom se izriče kazna zatvora, ne može smatrati „sudskom odlukom” u smislu članka 1. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299.

Nadalje, u presudi Suda EU br. C-477/16 PPU od 10. studenoga 2016. godine, također povodom zahtjeva za prethodnu odluku koji je uputio nizozemski sud Rechtbank Amsterdam koji se odnosi na izvršenje EUN izdanog protiv Ruslanasa Kovalkovasa, Sud EU je presudio kako je pojam „pravosudno tijelo” iz članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, koja je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299 autonomni pojam prava Unije i taj članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da se protivi tomu da je tijelo izvršne vlasti, kao što je ministarstvo pravosuđa Republike Litve, određeno kao „pravosudno tijelo koje izdaje EUN”, u smislu te odredbe 6. stavka 1., tako da se EUN koji je ono izdalo radi izvršenja presude kojom se izriče kazna zatvora, ne može smatrati „sudskom odlukom” u smislu članka 1. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299.

Prema tome, a uzimajući u vidu sve gore navedeno, zaključuje se kako država izvršenja EUN ima pravo odbiti izvršenje EUN u situaciji ako su taj nalog izdala tijela izvršne vlasti (policija, ministarstvo pravosuđa), pa čak i državno odvjetništvo koje u državi izdavanja EUN nije neovisno od izvršne vlasti.<sup>40</sup>

Međutim, u kontekstu izdavanja EUN i izvršne vlasti, smatram potrebnim navesti i presudu Suda EU br. C-453/16 PPU od 10. studenoga 2016. godine, koji je odlučivao o zahtjevu za prethodnu odluku koji je podnio Sud u Amsterdamu, a povodom EUN koji je izdao Okružni sud u Veszpremu protiv Halila Ibrahima Ozcelika. U okviru tog zahtjeva postavljeno je i sljedeće pitanje: “Je li potvrda nacionalnog uhiđenog naloga koji je prethodno izdala policija od strane člana državnog odvjetništva, kao što je ovdje slučaj, “sudska odluka”, u smislu čl. 8. st. 1. Okvirne odluke 2002/584? Dakle, u konkretnom slučaju pitanje se odnosilo na valjanost EUN koji je izdala mađarska policija i koji je potvrdilo državno odvjetništvo.

S tim u vezi, iz podataka koje je Sudu EU dostavila mađarska vlada proizlazi da je potvrda državnog odvjetništva glede EUN koji je izdala policijska služba pravni akt kojim državno odvjetništvo nadzire i potvrđuje taj EUN. Zbog te potvrde, koja se navodi u EUN, smatra se da je državno odvjetništvo odgovorno za izdavanje nacionalnog EUN. Iz toga slijedi da je, s obzirom na članak 8. stavak 1. točku (c) Okvirne odluke 2002/584, nebitna činjenica da je nacionalni uhiđbeni nalog izdala policijska služba jer se zahvaljujući njegovoj potvrdi od državnog odvjetništva, ono može smatrati izdavateljem tog EUN. Dakle, iz podataka koje je Sudu EU dostavila mađarska vlada razvidno je da potvrda državnog odvjetništva glede nacionalnog EUN jamči pravosudnom tijelu izvršenja

---

<sup>40</sup> Hržina, D: *Međunarodna pravna pomoć i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – teorijski i praktični aspekti*, op. cit., str. 32.

da se EUN temelji na odluci u pogledu koje je proveden sudski nadzor. Takva potvrda opravdava visoku razinu povjerenja između država članica, pa stoga, ovaj konkretan slučaj, u smislu odredbe čl. 8. st. 1. točke (c) Okvirne odluke 2002/584, treba tumačiti na način da potvrda državnog odvjetništva glede nacionalnog EUN što ga je prethodno izdala policijska služba u svrhu kaznenog progona, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, jest „sudska odluka” u smislu te odredbe.<sup>41</sup>

## 4.2. Dvostruka kažnjivost

Pravni pojam dvostruka kažnjivost u pravnoj literaturi poznat je još kao obostrana kažnjivost, identitet norme ili dvostruka inkriminiranost.<sup>42</sup> Njegov osnovni značaj jest da neko kazneno djelo predstavlja kazneno djelo ne samo u državi gdje je ono počinjeno već i u državi u kojoj se počinitelju sudi.<sup>43</sup> Kod provjere dvostruke kažnjivosti prvenstveno se provjerava može li se činjenični opis kaznenog djela (u državi moliteljici) podvesti pod neko od kaznenih djela koja su propisana u drugoj državi (zamoljena država).<sup>44</sup> Pri tome je važno naglasiti kako se kaznena djela ne moraju u cijelosti podudarati već je dovoljno da se samo preklapaju u pogledu “bitnih obilježja kaznenog djela”.<sup>45</sup> Dakle, kod provjere

---

<sup>41</sup> Presuda Suda EU br. C-453/16 PPU od 10. studenoga 2016. godine.

<sup>42</sup> Primorac, D; Krmek, M; Pilić, M: *Teorijska i praktična problematika europskog uhidbenog naloga bez provjere dvostruke kažnjivosti*, Zbornik radova Međunarodne naučno-stručne konferencije „Usklađivanje zakonodavstva s Acquis-em“, Sarajevo, 2015. godina, str. 109. O identitetu norme kod: Zlatarić, B; Damaška, M: *Rječnik krivičnog prava i postupka*, Informator, Zagreb, 1966. godina, str. 93.

<sup>43</sup> Musulin, D: *Europski uhidbeni nalog i uloga zastare u postupku predaje: kritički osvrt na sudsku praksu iz teorijskog i praktičnog kuta*, Pravnik: Časopisi za pravna i društvena pitanja, Vol. 48 No. 97, Zagreb, 2017. godina, str. 92.

<sup>44</sup> Pajčić, M: *Europski uhidbeni nalog u praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske*, Hrvatski ljetopis za kaznene znanosti i praksu, br. 2/2017, Zagreb, 2017. godina, str. 561 navodi: „Načelo obostrane kažnjivosti izvorno je bilo povezano s načelom uzajamnosti u postupanju država i garantiralo je da nijedna od njih neće morati izručivati osobe za djela koja po svojem pravu ne smatra kaznenim djelima, dok ono danas služi zaštitu prava građana jer sprječava da se nekoj osobi u zamoljenoj državi ograničavaju slobode i temeljna prava zbog zahtjeva za izručenjem u pogledu djela koje u toj zemlji nije kazneno djelo“.

<sup>45</sup> Derenčinović, D: *Ulazi li zastara u pojam dvostruke kažnjivosti pri primjeni europskog uhidbenog naloga*, Informator, br. 6256, Zagreb, 2014. godina, str. 3. Vidjeti i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Kž-eun 24/2020 od 18. rujna 2020. godine (kazneni predmet protiv tražene osobe Ž. Z.): Nije odlučna pravna kvalifikacija djela po pravu države izdavanja naloga, već je odlučan činjenični opis radnje kaznenog djela koji upravo zbog toga i mora biti sadržan u EUN. Provjera dvostruke kažnjivosti obavlja se podvođenjem tako opisanog činjeničnog stanja pod biće odgovarajućeg kaznenog djela iz važećeg KZ/11., pri čemu nije bitno radi li se o kaznenom djelu naziva jednakog onom iz kaznenog zakona države izdavanja, a niti radi li se o istovrsnom kaznenom djelu (dakle, radi li se o kaznenim djelima kojima se štite iste vrijednosti), već je navedeni uvjet dvostruke kažnjivosti ispunjen ako činjenični opis radnje kaznenog djela iz EUN sadrži obilježja nekog kaznenog djela propisanog domaćim zakonom. Pritom je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da radnje opisane u predmetnom nalogu odgovaraju kaznenom djelu iz članka 271. stavka 2. u vezi

dvostruke kažnjivosti ne traži se tzv. “gramatički identitet norme” budući da bi ustrajavanje na točnoj gramatičkoj formulaciji moglo dovesti do znantnih poteškoća glede pružanja međunarodne pravne pomoći u kaznenim stvarima.<sup>46</sup>

Uvažavajući visoku razinu povjerenja i međusobnog priznavanja između država članica EU, a što predstavlja temelj pravosudne suradnje u kaznenopravnim stvarima unutar EU, jasno je da je u takvoj situaciji, kada su u pitanju države članice EU, smisao pojma dvostruke kažnjivosti tijekom vremena slabio te da je njegova primjena postojala sve uži.<sup>47</sup> U tom smislu, veliku novost je donijela Okvirna odluka 2002/584 koja je u svojim odredbama popisala 32 kaznena djela koja predstavljaju razlog za predaju bez provjere dvostruke kažnjivosti. Popis tih kaznenih djela nalazi se u čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584, prema kojemu, ako su kaznena djela s tog popisa kažnjiva u skladu s pravom države članice koja je izdala EUN i za koja je propisana najviša kazna zatvora ili oduzimanje slobode od najmanje tri godine te ako su utvrđena pravom države koja izdaje uhiđbeni nalog, u skladu s odredbama Okvirne odluke 2002/584, tada ona i bez provjere dvostruke kažnjivosti djela, predstavljaju razlog za predaju osobe na temelju EUN. Radi se o sljedećim kaznenim djelima:

- sudjelovanje u zločinačkoj organizaciji,
- terorizam
- trgovanje ljudima,
- spolno iskorištavanje djece i dječja pornografija,
- nezakonita trgovina opojnim drogama i psihotropnim tvarima,

---

sa stavkom 1. KZ/11. Naime, kada se instaliranjem zlonamjerne programske opreme i pribavom korisničkog imena i koda internetske poslovnice s neovlašteno pribavljenim digitalnim certifikatom u računalni sustav oštećenog društva unose računalni podaci kako bi se prisvojila novčana sredstva s poslovnog računa oštećenika, čime se tom društvu ostvaruje znatna šteta, a počiniteljima pribavlja znatna imovinska korist, ostvaruju se, i po shvaćanju ovog drugostupanjskog suda, sva bitna obilježja navedenog kaznenog djela.

<sup>46</sup> Krapac, D: *Međunarodna kaznenopravna pomoć*, op. cit., str. 43. Vidjeti o tome i presudu Suda EU br. C-289/15 od 11. siječnja 2017. godine – kazneni postupak protiv Jozefa Grundza: Članak 7. stavak 3. i članak 9. stavak 1. točku (d) Okvirne odluke Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008., o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299 treba tumačiti na način da se uvjet dvojne kažnjivosti treba smatrati ispunjenim u situaciji poput one iz glavnog postupka, kada bi se za činjenične elemente na kojima se temelji kazneno djelo, kako su izloženi u odluci koju je izreklo nadležno tijelo države izdateljice naloga, kao takve, mogla također izreći kazna na području države izvršiteljice naloga, da su se dogodili na tom području.

<sup>47</sup> Pajčić, M: op. cit. str. 561.

- nezakonita trgovina oružjem, streljivom i eksplozivnim tvarima,
- korupcija,
- prijevare, uključujući i prijevare koje ugrožavaju financijske interese Europskih zajednica u smislu Konvencije od 26. srpnja 1995. o zaštiti financijskih interesa Europskih zajednica,
- pranje prihoda stečenog kaznenim djelom,
- krivotvorenje novca, uključujući euro,
- računalni kriminalitet,
- kaznena djela protiv okoliša, uključujući ilegalnu trgovinu ugroženim životinjskim i biljnim vrstama,
- olakšavanje neovlaštenog prelaska državne granice i boravka,
- ubojstvo, teška tjelesna ozljeda,
- nezakonita trgovina ljudskim organima i tkivom,
- otmica, protupravno oduzimanje slobode i uzimanje talaca,
- rasizam i ksenofobija,
- organizirana ili oružana pljačka,
- nezakonita trgovina kulturnim dobrima, uključujući antikvitetima i umjetničkim djelima,
- prijevare,
- reketarenje i iznuda,
- krivotvorenje i piratstvo proizvoda,
- krivotvorenje i trgovina administrativnim ispravama,
- krivotvorenje različitih oblika sredstava plaćanja,
- nezakonita trgovina hormonskim tvarima i ostalim stimulansima rasta,
- nezakonita trgovina nuklearnim ili radioaktivnim tvarima,
- trgovina ukradenim vozilima,
- silovanje,
- podmetanje požara,
- kaznena djela u nadležnosti Međunarodnog kaznenog suda,

- protupravno oduzimanje zrakoplova ili plovila,
- sabotaža.

Prema tome, pravosudno tijelo države koja izvršava EUN može provjeravati dvostruku kažnjivost samo ako je riječ o kaznenim djelima koja se ne nalaze na popisu 32 kaznena djela navedena u čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584. Međutim, ako se radi o o kaznenom djelu s tog popisa od 32 kaznena djela, tada je isključena provjera dvostruke kažnjivosti jer u tom slučaju presudnu ulogu ima pravo države članice EU koja je izdala EUN, a ne pravo države članice EU koja izvršava EUN.<sup>48</sup>

Takav stav potvrđen je i u presudi Suda EU br. C-303/05 od 03. svibnja 2007. godine povodom zahtjeva za prethodnu odluku koje je pokrenulo Belgijsko udruženje odvjetnika (Advocaten voor de Wereld) radi poništenja belgijskog Zakona o EUN. Među ostalim, u zahtjevu je navedeno kako je belgijsko nacionalno pravo prenijelo čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584 koji krši načelo jednakosti i nediskriminacije tako što za kaznena djela navedena u tom članku u slučaju izvršenja EUN postoji odstupanje od uvjeta dvostruke kažnjivosti bez objektivnog i razumnog opravdanja, dok je taj uvjet zadržan za druga kaznena djela. Takvo razmišljanje nije prihvatio Sud EU te je u svojoj presudi izričito naglasio kako je, s obzirom u prvom redu na izbor od 32 kategorije kaznenih djela navedenih u čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584, zatim cijeneći načelo uzajamnog priznavanja te visok stupanj povjerenja i solidarnosti među državama članicama EU, uzeo u obzir, bilo zbog same prirode tih kaznenih djela, bilo zbog kazne u trajanju od najmanje tri godine, da kategorije dotičnih kaznenih djela čine dio onih kategorija kod kojih ozbiljnost povrede javnog poretka i javne sigurnosti opravdava ukidanje provjere dvostruke kažnjivosti. Iz toga slijedi kako odredba čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584, u mjeri u kojoj ukida provjeru dvostruke kažnjivosti za kaznena djela navedena u toj

---

<sup>48</sup> Garačić, A; Garačić-Turković, M: *Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije u sudskoj praksi*, II. Izmijenjeno i dopunjeno izdanje, Libertin naklada, Rijeka, 2020. godina, str. 75: Kada domaći sud odlučuje o izvršenju EUN za kaznena djela koja su navedena u čl. 10. ZPSKSDC EU (čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584), ne primjenjuje se domaće pravo, ni odredbe o primjeni *ne bis in idem*. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Kaznenog odjela donio je slijedeće pravno shvaćanje Su-IVk-21/2016-11 od 08. veljače 2016. godine: Kad domaći sud odlučuje o izvršenju europskog uhiđenog naloga za kažnjiva djela iz kataloga navedenog u članku 10. ZPSKSDC EU (radi se o kaznenim djelima s popisa od 32 kaznena djela iz čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584) za koja je isključena provjera dvostruke kažnjivosti, ona u sebi uključuje i zabranu provjeravanja nastupa zastare kaznenog progona jer je zastara sastavni dio pojma dvostruke kažnjivosti - [https://www.vsrh.hr/custompages/static/HRV/files/PravnaShvacanja-Zakljucci/KO-pravnashvacanja/VSRH\\_KO\\_2016\\_Su-IV-21-2016-11\\_2016-02-08.pdf](https://www.vsrh.hr/custompages/static/HRV/files/PravnaShvacanja-Zakljucci/KO-pravnashvacanja/VSRH_KO_2016_Su-IV-21-2016-11_2016-02-08.pdf)

odredbi, nije nevaljan niti se njime krši čl. 6. st. 2. Ugovora o Europskoj uniji,<sup>49</sup> točnije, načelo zakonitosti kaznenih djela i kazni, kao i načelo jednakosti i nediskriminacije.

Slijedom toga, ukoliko se radi kaznenim o djelima koja se nalaze na popisu 32 kaznena djela navedena u čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584 (za koja je isključena provjera dvostruke kažnjivosti), tada sudovi izvršenja EUN, uz ostalo, imaju zabranu provjeravanja zastare (jer je zastara sastavni dio pojma dvostruke kažnjivosti) te zabranu provjeravanja je li kazneno djelo u odnosu na koje je izdan EUN predstavlja i kazneno djelo u državi članici EU koja ima izvršiti EUN (naime, dvostruka kažnjivost podrazumijeva i podvođenje pod normu domaćeg prava, što je ovdje isključeno).<sup>50</sup>

U kontekstu isključenja provjere dvostruke kažnjivosti (zastara i *ne bis in idem*) razmatrano je i u rješenju Vrhovnog suda RH br. KŽ-eun 3/17-4 od 24. siječnja 2017. godine (kazneni predmet protiv tražene osobe T. F.) u kojemu je pored ostalog navedeno kako je u konkretnom slučaju predmet EUN bilo kazneno djelo krivotvorenja, koje je u članku 10. ZPSKSC EU (čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584) predviđeno kao jedno od kažnjivih djela za koje se ne provjerava dvostruka kažnjivost. Provjera dvostruke kažnjivosti je dakle isključena kada je riječ o bilo kojem kažnjivom ponašanju iz članka 10. ZPSKSC EU. Prema ustaljenoj sudskoj praksi (KŽ-eun 2/14 od 17. siječnja 2014., KŽ-eun 5/2014. i KŽ-eun 14/14. od 6. ožujka 2014.) i prema pravnom shvaćanju sjednice Kaznenog odjela Vrhovnog suda RH broj Su-IV K-21/16.-11 od 8. veljače 2016., u ovoj situaciji isključena je provjera dvostruke kažnjivosti. To u sebi uključuje i zabranu provjeravanja nastupa zastare kaznenog progona jer je zastara sastavni dio pojma dvostruke kažnjivosti. Ovu praksu i pravno stajalište treba primijeniti, *mutatis mutandis*, i u odnosu na *ne bis in idem*. Drugim riječima, ne provjerava se je li tražena osoba već pravomoćno osuđena u nekoj od država članica za isto djelo pod uvjetom da je kaznena sankcija izvršena ili se trenutačno izvršava ili se više ne može izvršiti prema pravu države u kojoj je donesena presuda (članak 20. stavak 2. podstavak 2. ZPSKSC EU). Ovaj razlog za odbijanje EUN smješten je u istu odredbu kao nastup zastare (članak 20. stavak 2. podstavak 7. ZPSKSC EU). Oba razloga iz navedene odredbe članka 20. stavka 2. ZPSKSC EU se ne provjeravaju ako je predmet EUN kažnjivo ponašanje iz članka 10. ZPSKSC EU, a o tom kažnjivom djelu je ovdje upravo riječ.<sup>51</sup> Međutim, treba napomenuti da prigovor *ne bis in idem* žalitelj može isticati u postupku pred nadležnim tijelom Grčke, sukladno propisima koji važe u Republici Grčkoj. No, taj prigovor kao niti prigovor zastare nisu odlučni jer je ovdje riječ o kažnjivom djelu iz članka 10. ZPSKSC

---

<sup>49</sup> Ugovor o Europskoj uniji - [https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:9e8d52e1-2c70-11e6-b497-01aa75ed71a1.0011.01/DOC\\_2&format=PDF](https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:9e8d52e1-2c70-11e6-b497-01aa75ed71a1.0011.01/DOC_2&format=PDF)

<sup>50</sup> Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. KŽ-eun 126/2018 od 27. lipnja 2018. godine.

<sup>51</sup> Garačić, A; Garačić-Turković, M: *op. cit.* str. 10: Kada domaći sud odlučuje o izvršenju EUN za kaznena djela koja su navedena u čl. 10. ZPSKSDC EU (čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584), ne primjenjuje se domaće pravo, pa ni odredbe o primjeni *ne bis in idem*.

EU, a za ta djela se ne provjerava dvostruka kažnjivost prema članku 20. stavku 1. ZPSKSC EU.<sup>52</sup>

O isključenju provjere dvostruke kažnjavanosti (zastara i identitet norme) analizirano je i u rješenju Vrhovnog suda RH br. KŽ-eun 14/13 od 24. listopada 2013. godine, u kaznenom predmetu protiv tražene osobe M. S. Naime, kako se predmetno kazneno djelo iz čl. 263. Krivičnog zakonika Republike Njemačke za koje se traži predaja tražene osobe nalazi na popisu kaznenih djela (prijevara) za koja sud države izvršenja ne provjerava obostranu kažnjivost, u smislu odredbe članka 10. ZPSKSC EU (čl. 2. st. 2. Okvirne odluke 2002/584), to je promašen prigovor nastupa zastare kaznenog progona. Naime, u takvoj pravnoj situaciji, kada domaći sud, s obzirom na odredbu čl. 10. ZPSKSC EU, izvršava zaprimljenu odluku stranih pravosudnih tijela bez provjeravanja je li kazneno djelo kažnjivo i po domaćem kaznenom zakonu, to slijedi da tim više da domaći sud ne ulazi niti u pitanje provjere zastare kaznenog progona.

## 5. Zaključak

Okvirna odluka 2002/584 predviđjela je EUN kao prvu konkretnu mjeru unutar država članica EU u području kaznenog prava, a ona se temelji na načelu uzajamnog priznavanja sudskih odluka u kaznenim stvarima uz visoku razinu povjerenja stečenom u okviru zajedničkih vrijednosti između država članica EU (poštovanje ljudskog dostojanstva, slobode, demokracije, jednakosti, vladavine prava i poštivanje ljudskih prava). Radi se o načelu koje Europsko vijeće smatra “kamenom temeljcem” pravosudne suradnje između država članica EU i temeljem kojega je trebalo pojednostaviti i ubrzati postupak predaje traženih osoba iz jedne u drugu državu članice EU. Jednostavno, cilj je bio sprečavanje i suzbijanje kriminala odnosno da EU postane područje slobode, sigurnosti i pravde, i to upravo onako kako je propisano u čl. 3. Ugovora o EU, a što se jedino može postići ako sve države članice EU na pravilan način provode Okvirnu odluku 2002/584 (koja je u veljači 2009. godine izmjenjena Okvirnom odlukom 2009/299). Razmatrajući dosadašnju primjenu EUN, svakako se može reći kako je bilo puno više pozitivnih nego

---

<sup>52</sup> Barberić, L; Dolmagić, J: *Načelo ne bis in idem – hrvatska i europska praksa*, Priručnik za polaznike, Pravosudna akademija, Zagreb, 2019. godina, str. 43-45: Ovakav stav dvojben je sa stajališta temeljnih ljudskih prava, a i suprotnosti je s određenim međunarodnim dokumentima prije svega sa Poveljom o temeljnim pravima Europske unije. Međutim, unatoč tome nisu pronađene odluke, prije svega u praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske gdje se taj sud drugačije izjasnio o primjeni načela *ne bis in idem* kod EUN. No, kako se Vrhovni sud Republike Hrvatske poziva i na pravno shvaćanje sjednice Kaznenog odjela Vrhovnog suda RH broj Su-IV K-21/16-11 od 8. veljače 2016. godine navodeći da se za djela iz kataloga ne provjerava dvostruka kažnjivost, a u koji pojam ulazi i zastara, a mutatis mutandis i ne bis in idem, to se, kod takovog stanja stvari, budući da suprotnih odluka nema, može smatrati da je to stav Vrhovnog suda RH.

negativnih učinaka koje je postigao EUN. Najveći značaj ogleda se u činjenici da je EUN postigao svoj osnovni cilj koji se odnosi na njegovu brzinu i učinkovitost glede predaje tražene osobe, te da je zamijenio tromi i neučinkoviti postupak izručenja u kojemu je izvršna vlast imala značajnu ulogu. Uostalom, o navedenom svjedoči i statistički prikaz koji smo naveli u radu, iz kojega je vidljivo da se znatno ubrzao postupak predaje traženih osoba, kako onih koji su pristali na predaju, tako i onih, što je još važnije, koji nisu pristali na predaju.

Naravno, osim pozitivnih učinaka, tijekom godina primjene EUN uočene su i određene poteškoće, koje su se prvenstveno odnosile na različita tumačenja glede ovlaštenih tijela za izdavanje EUN, isključenja provjere dvostruke kažnjivosti, zastare, *ne bis in idem*, predaje vlastitih državljana i dr. Primjećeno je također kako je zbog različitog tumačenja Okvirne odluke 2002/584 upućen sve veći broj zahtjeva za predhodnu odluku Sudu EU od strane nacionalnih sudova država članica EU. Iako povećanje takvih zahtjeva ukazuje na određenu pravnu nesigurnost oko tumačenja Okvirne odluke i primjene EUN, mišljenja sam kako nas to u konačnici ne treba zabrinjavati. Naime, općepoznato je kako je odgovornost za primjenu prava EU upravo na razini nadležnih državnih tijela, pa tako i nacionalnih sudova kada sude u konkretnim predmetima. Prema tome, u slučaju nekakvih pravnih nejasnoća oko primjene zakonodavstva EU, jedini ispravan način je obratiti se Sudu EU radi tumačenja prava EU kako bi se osigurala učinkovita i ujednačena primjena zakonodavstva EU te provjerila usklađenost nacionalnog zakonodavstva s pravom EU.

U tom smislu, autor je u ovom radu ukazao na određenu sudsku praksu Suda EU i praksu sudova RH u cilju razjašnjenja određenih problema koji se odnose na ovlaštena tijela za izdavanje EUN te isključenje provjere dvostruke kažnjivosti. Međutim, ono što je na kraju potrebno istaknuti jest da je opća ocjena oko provedbe Okvirne odluke i primjene EUN na visokoj razini, s time da je i dalje zadatak na pravosudnim tijelima država članica EU, pa tako i na Sudu EU, raditi na ujednačavanju primjene Okvirne odluke 2002/584.

## LITERATURA:

Knjige, časopisi, zbornici i druge publikacije

1. Barberić, L; Dolmagić, J: *Načelo ne bis in idem – hrvatska i europska praksa*, Priručnik za polaznike, Pravosudna akademija, Zagreb, 2019. godina.
2. Blackstock, J: *The European Arrest Warrant – Briefing and Suggested Amendments*, *New Journal of European Criminal Law*, First Published March 1, 2010. godina.
3. Čule, J; Hržina, D: *Primjena Europskog uhidbenog naloga u Republici Hrvatskoj – očekivanja i stvarnost*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2, Zagreb, 2013. godina.
4. Derenčinović, D: *Ulazi li zastara u pojam dvostruke kažnjivosti pri primjeni europskog uhidbenog naloga*, Informator, br. 6256, Zagreb, 2014. godina.
5. Đurđević, Z: *Europski sud pravde i legitimitet europskog uhidbenog naloga*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2007, Zagreb, 2007. godina.
6. Filipović, H: *Implementacija europskog uhidbenog naloga u pravni poredak Republike Hrvatske*, Policijska i sigurnost, br. 1., Zagreb, 2012. godina.
7. Garačić, A; Garačić-Turković, M: *Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije u sudskoj praksi*, II. Izmijenjeno i dopunjeno izdanje, Libertin naklada, Rijeka, 2020. godina.
8. Horvat, L: *Implementacija Okvirne odluke (2002/584/PUP) o europskom uhidbenom nalogu s posebnim osvrtom na zastaru*, Hrvatska pravna revija, br. 18 (5), Zagreb, 2018. godina.
9. Hržina, D: *Međunarodna pravna pomoć i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – teorijski i praktični aspekti*, Pravosudna akademija, Zagreb, lipanj 2021. godina.
10. Hržina, D; Rošić, M; Stipišić, LJ: *Postupci izručenja u Republici Hrvatskoj – praktični aspekti*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2012, Zagreb 2012. godina.
11. Klimek, L: *European Arrest Warrant*, Springer International Publishing, Cham, 2015. godina.
12. Krapac, D: *Okvirna Odluka Vijeća (Europske unije) od 13. VI. 2002. godine o europskom uhidbenom nalogu (EUN) i postupcima predaje između država članica (2002/584/PUP)*, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Zagrebu, No. 5-6, Zagreb, 2014. godina.
13. Krapac, D: *Međunarodna kaznenopravna pomoć*, Narodne novine, Zagreb, 2006. godina.

14. Krapac, D: *Novi Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima: načela i postupci*, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2005, Zagreb, 2005. godina.
15. *Memo Europske komisije br. 13/793 od 18. rujna 2013. godine* ([https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/hr/MEMO\\_13\\_793](https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/hr/MEMO_13_793))
16. Musulin, D: *Europski uhidbeni nalog i uloga zastare u postupku predaje: kritički osvrt na sudsku praksu iz teorijskog i praktičnog kuta*, Pravnik: Časopisi za pravna i društvena pitanja, Vol. 48 No. 97, Zagreb, 2017. godina.
17. Pajčić, M: *Europski uhidbeni nalog u praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske*, Hrvatski ljetopis za kaznene znanosti i praksu, br. 2/2017, Zagreb, 2017. godina.
18. Pavelin-Borzić, T; Turuduć, I; Bujas, I: *Utjecaj Okvirne odluke o europskom uhidbenom nalogu na ustavne poretke država članica EU*, Informator, br. 6285, Zagreb, 2014. godina.
19. Plachta, M; Van Ballegooij, W: *The Framework Decision on the European Arrest Warrant and Surrender Procedures Between Member States of the European Union*, in: Handbook on the European Arrest Warrant, T.M.C. Asser Press, Den Haag, 2005. godina.
20. *Pravni leksikon*, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, Zagreb, 2007. godina.
21. Primorac, D; Krmek, M; Pilić, M: *Teorijska i praktična problematika europskog uhidbenog naloga bez provjere dvostruke kažnjivosti*, Zbornik radova Međunarodne naučno-stručne konferencije „Usklađivanje zakonodavstva s Acquis-em“, Sarajevo, 2015. godina.
22. Primorac, D: *Europski uhidbeni nalog – teorija i praksa*, 1. izdanje, Alfa, Zagreb, 2018. godina.
23. Primorac, D; Buhovac, M; Pilić, M: *Teorijski i praktični aspekti pravosudne suradnje Hrvatske i Bosne i Hercegovine u postupcima izručenja vlastitih državljana*, Godišnjak Akademije pravnih znanosti Hrvatske, br. 1., Zagreb, 2020. godina.
24. Primorac, D: *Europski uhidbeni nalog i privremena odgoda predaje traženih osoba zbog postojanja ozbiljnih humanitarnih razloga – aktualni primjeri iz sudske prakse*, Zbornik radova Veleučilišta u šibeniku, Vol. 17 (1-2), Šibenik, 2023. godina.
25. *Priručnik o izdavanju i izvršavanju europskog uhidbenog naloga*, Europska Komisija, C (2017) 6389 final, Bruxelles, 28. rujna 2017. godina, [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006\(02\)&from=GA](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=GA)
26. Sladoje, N: *Praktikum za pružanje međunarodne pravne pomoći u kaznenim stvarima*, JP NIO, Službeni list BiH, Sarajevo, 2012. godina.

27. Turudić, I; Pavelin-Borzić, T; Bujas, I: *Europski uhidbeni nalog s primjerima iz sudske prakse*, Novi informator, Zagreb, 2014. godina.
28. Zlatarić, B; Damaška, M: *Rječnik krivičnog prava i postupka*, Informator, Zagreb, 1966. godina.

#### Zakoni, konvencije, odluke i drugi propisi

1. *Europska konvencija o izručenju iz 1957. godine, Dodatni protokol uz Europsku konvenciju o izručenju iz 1975. godine te Drugi dodatni protokol uz Europsku konvenciju o izručenju iz 1978. godine* (Službeni glasnik Bosne i Hercegovine - Međunarodni ugovori br. 04/2005).
2. *Europska konvencija o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima sastavljena u Strasbourgu 20. travnja 1959. godine* (Službeni glasnik Bosne i Hercegovine – Međunarodni ugovori br. 04/2005).
3. *Okvirna Odluka Vijeća Europske unije od 13. lipnja 2002. godine o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica 2002/584/PUP* (Službeni list Europske unije SL L 190 od 18. srpnja 2002. godine).
4. *Okvirna odluka Vijeća EU 2009/299/PUP od 26. Veljače 2009. godine o izmjeni okvirnih odluka 2002/584/PUP, 2005/2014/PUP, 2006/883/PUP, 2008/909/PUP i 2008/947/PUP radi jačanja postupovnih prava osoba i poticanja primjene načela uzajamnog priznavanja odluka donesenih na suđenju u odsutnosti dotične osobe* (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/HTML/?uri=CELEX:32009F0299&qid=1720419774427>).
5. *Pravno shvaćanje sjednice Kaznenog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IVk-21/2016-11 od 08. veljače 2016. godine* - [https://www.vsrh.hr/custompages/static/HRV/files/PravnaShvacanja-Zakljucci/KO-pravnashvacanja/VS RH\\_KO\\_2016\\_Su-IV-21-2016-11\\_2016-02-08.pdf](https://www.vsrh.hr/custompages/static/HRV/files/PravnaShvacanja-Zakljucci/KO-pravnashvacanja/VS RH_KO_2016_Su-IV-21-2016-11_2016-02-08.pdf)
6. *Prijedlog Zakona o izmjeni Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama EU s konačnim prijedloga zakona* (rujan 2013. godine - <https://www.sabor.hr/hr/prijedlog-zakona-o-izmjeni-zakona-o-pravosudnoj-suradnji-u-kaznenim-stvarima-s-drzavama-clanicama>).
7. *Rezolucija Europskog parlamenta od 20. siječnja 2021. godine o provedbi EUN o provedbi EUN i postupka predaje između država članica (2019/2207 (INI))* - [https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0006\\_HR.html](https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0006_HR.html)
8. *Ugovor o Europskoj uniji* - [https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:9e8d52e1-2c70-11e6-b497-01aa75ed71a1.0011.01/DOC\\_2&format=PDF](https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:9e8d52e1-2c70-11e6-b497-01aa75ed71a1.0011.01/DOC_2&format=PDF)

9. *Ugovor između Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske o izručenju* (Službeni glasnik Bosne i Hercegovine br. 22/12).
10. *Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima* (Službeni glasnik Bosne i Hercegovine br. 53/2009 i 58/2013).
11. *Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije* (Narodne novine br. 91/10, 81/13, 124/13, 26/15, 102/17, 68/18, 70/19, 141/20 i 18/24).

#### Sudska praksa

1. Presuda Suda EU br. C-303/05 od 03. svibnja 2007. godine.
2. Presuda Suda EU br. C- 477/16 PPU od 10. studenoga 2016. godine.
3. Presuda Suda EU br. C-452/16 PPU od 10. studenoga 2016. godine.
4. Presuda Suda EU br. C-289/15 od 11. siječnja 2017. godine.
5. Presuda Suda EU br. C-489/19 PPU od 09. listopada 2019. godine.
6. Presuda Suda EU br. C-566/19 PPU od 12. prosinca 2019. godine.
7. Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. KŽ-eun 14/13 od 24. listopada 2013. godine.
8. Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. KŽ-eun 3/17-4 od 24. siječnja 2017. godine.
9. Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. KŽ-eun 126/2018 od 27. lipnja 2018. godine.
10. Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. KŽ-eun 24/2020 od 18. rujna 2020. godine.

**Damir Primorac, PhD, Full Professor**

External collaborator at the Department of Forensic Sciences, University of Split, and the Faculty of Law, University of Mostar.

## **APPLICATION OF THE EUROPEAN WARRANT IN JUDICIAL PRACTICE**

**Summary:** One of the fundamental goals of the EU was to ensure freedom, security and justice in the territory of the EU member states, so it was necessary to establish high-quality judicial cooperation between these states, which would be based on a high level of commission and mutual recognition of decisions. The previous traditional system of international legal assistance in criminal matters pointed to many shortcomings, such as the length and complexity of the extradition procedure, which certainly could not contribute to the achievement of the set goals. It is for this reason that the Council Framework Decision of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States (2002/584/PUP) was brought in order to ensure the free and fast flow of judicial decisions in criminal matters. By implementing the Framework Decision into the national legislation of the EU member states, the process of handing over wanted persons was simplified and accelerated, which certainly contributed to a better and more decisive fight against crime. Of course, at the very beginning of the application of the European arrest warrant, certain problems appeared (which were minor in relation to the importance of that legal institute), and which were primarily reflected in the procedure for its execution. Consequently, the paper will analyze this form of judicial cooperation in the most important segment, using the recent practice of the EU Court and the practice of the courts the Republic of Croatia in order to point out the advantages of applying the European arrest warrant in practice.

**Key words:** international criminal legal assistance, extradition, Framework Decision, European arrest warrant, judicial practice